

Vaca lui Dumnezeu

Tudor Arghezi

De prin vârful pomilor
A venit o boabă-n zbor
De cafea,
Năclăită în perdea.
Dumnezeu când i-a făcut
Ființa din scuipat și lut,
Cu o pensulă de zdreanță
A vopsit-o cu faianță
Și i-a pus ca din greșeală
Doua coji cu căptușeală
În spinare,
Ca să zboare,
Și aproape în zadar
Patru puncte, ca de zar,
Se gândea atunci că nu-i
Greu să fie vaca lui.

Ca un nod de broderie
Neagră și cărămizie
Care mișcă și se zbate,
S-a-nnecat pe jumătate
În nemărginire-albastră
Din fereastră.

Și fiindcă răsar în ață
Stelele de dimineată,
Crede că din zare-adâncă
Luna vine și-o mănâncă.

Și se-așează liniștită
Ca să fie înghițită.